

udtale, at den ham overgaaede Dom har berørt mig smerteligt, og jeg vil sige Grunden hvorfor. Det er, fordi jeg finder, at hvis jeg havde befundet mig under lignende Forhold, saa er jeg ikke sikker paa, at jeg ikke kunde have gjort mig skyldig i en lignende Udfærd som den, hvorfor han er dømt, thi det forekommer mig, at han er dømt, fordi han ikke skred aktivt ind mod en Handling, der formentlig var ulovlig. Det undrer mig blot, at man ikke er gaaet langt videre; og at man ikke ogsaa har udstrakt Sagsanlæg-gelsen til alle de Andre, der vare til Stede, og som roligt saa paa, at Dommen blev ført ned ad Tribunen. Men, som sagt, en Høiesteretsdom er en Høiesteretsdom, og den er ikke udsat for nogen Kritik, men jeg nægter ikke, at den har berørt mig smerteligt, fordi jeg maa sige til mig selv: Saadant Noget kunde ogsaa godt være hændet Dig selv!

Ordføreren (H. Holm): Det er ret betegnende for hele den Stilling, hvori vi nu staa, at Justitsministeren ikke er til Stede her i Dag. Han tillod sig, som jeg før bemærkede, at være Udvalget, at den Fremgangsmåde, som var fulgt, var forsvarlig efter de „rigtige Fortolkningsregler“. Men skøndt intet Menneske kan vide, hvad denne Regjering forstaaer ved „rigtige Fortolkningsregler“, finder Ministeren det passende at blive borte her i Dag i Stedet for at møde og forklare Thinget og hele Verden, hvad det er for „rigtige Fortolkningsregler“, han i dette Tilfælde har fulgt. Det er Noget, vi blot behøve at notere, det taler tilstrækkeligt for sig selv. Ministeriet overlader Forsvaret til en af de Mænd, som saa ofte ere gaaede i Slden for selv de dristigste Fortolkningsregler. Men skøndt denne Mand nu har forklaret os, hvad han forstaaer ved rigtig Fortolkning, er der jo intet Menneske, der veed, om hans Opfattelse i den Henseende falder sammen med Ministerens. Det er jo muligt, men sikkert er det ikke. Jeg mindes en Gang, at det ærede Medlem her i Salen forklarede os, at Regjeringen saa langt fra behøvede at vige, fordi den havde Folke-thinget imod sig, at den end ikke behøvede at vige, selv om den ogsaa havde Lands-thinget imod sig, idet Kongen frit kunde vælge sine Ministre uden Hensyn til hele den samlede Rigsdag. Den Gang stod det ærede Medlem temmelig ene med denne „rigtige“ Fortolkning. Men nu ere vi komne saa vidt, at det ikke skulde undre mig, om det ogsaa var Ministeriets Fortolkning. I alt Fald er det ikke godt for Noget at vide, om det ikke er det. Det undrer mig ikke, at det ærede Medlem har paataget sig at forsvare

Ministeriets Opfattelse, men det undrer mig, at han tror, at Noget kan tage denne hans Fortolkning for gode Varer. Thi det ærede Medlem siger vel, at Ordet „fængsles“ i Grundloven kun bruges om Varetægtsfængsel, men han begrundet det ikke. Han siger, at Ordet nu maa forstaaes som Varetægtsfængsel, og at det derfor ogsaa maatte forstaaes saaledes i det oprindelige Udkast til Paragrafen, som ikke blev forandret i sin Grundtanke ved de Ændringer, som kom ind paa den grundlovgivende Rigsforsamling. Det er en høist mærkværdig Slutning. Det ærede Medlem siger: Nu har jeg denne Opfattelse af Ordet „fængsles“; denne Opfattelse skal passe paa den nuværende Paragraf, og den maa altsaa ogsaa passe paa den, der den Gang blev foreslaaet. Han indrømmer selv, at Ordet „Fængsel“ paa Dansk saavel i almindelig Tale som i Lovsproget betyder baade Varetægtsfængsel og Straffefængsel. Men saasnart han gjør denne Indrømmelse, falder hele hans Argumentation til Jorden. Thi fordi man har gjort en Undtagelse med Hensyn til Varetægtsfængsel i denne Paragraf, idet man har tilladt at sætte en Mænd i Varetægtsfængsel, naar han gribes paa ferst Gjerning, derfor har man ikke tilladt at fængsle ham uden Rigsdagens Samtykke, naar han er bleven dømt til Fængsel. Dette Spørgsmaal har slet ikke været fremme. Der har ikke været Tale om det paa den grundlovgivende Rigsforsamling. Og jeg paastaar, at naar Ordet „Fængsel“ betyder begge Dele, og Ingen i sin Tid har sagt, at der her skulde undtages Straffefængsel, gjælder det om begge Arter af Fængsel. Denne Slutning er — mener jeg — fuldstændig logisk, og den kan ikke omstødes derved, at det ærede Medlem har en anden subjektiv Opfattelse. Hvad Hensigten med Paragrafen angaar, undrede det ærede Medlems Udtalelse mig ogsaa i høi Grad. Han sagde, at Meningen ikke var den, at Rigsdagen skulde have Ret til at gribe ind i Rettergangen og forhindre en endelig Doms Udførelse. Nei, fuldkommen rigtig. Men er der noget Menneske, der har paastaet, at dette var Meningen? Vi have paastaet, at Meningen med § 57 var den at værne Rigsdagen imod, at en Regjering vilkaarlig greb ind og tog en Rigsdagsmand og fængslede ham uden Thingets Samtykke. Vi have selvfølgelig ingen Ting imod, at en Regjering efter Dommens Afvigelse kommer til Thinget og siger: Denne Mand er dømt, ville I udlevere ham til Fængsel? Saa er det Thingets Sag at afgjøre, hvorvidt det bør ske. Men vi